Стояв же він на шельваху
В цісарськім дворі,
Вмивався він, втирався він,
Як гусь по воді;
Умився він да сльозами,
Ніхто го не чув,
Стулився він на багнеті,
На хвильку заснув.

Ой спить же він на багнеті
В цісарськім дворі,
Та й сниться му, що ходить десь
По синій горі,
Та й кучері зачісує,
Та й кучері в’є...
Чом ненька ми не писує,
Ци вна ще жиє?

Ой рада би-м, мій синоньку,
Листок написать,
Насипали могилоньку,
Не можу я встать;
Не можу я, соколоньку,
Глубоко на дні,
Насипали на рученьки
Сирої землі.

І був би він в царськім дворі
Багато ще снив,
Гукнув-бо дзвін на Стефані,
А він ся збудив;
Утер собі і личенько,
Утер си і гвер...

Кров точиться по мармурі,
А жовняр умер.

(1862)